

בתורה

גליץ רח
פר' פינחס
תשפ"ד לפ"ק
שנה ה'

אור העבודה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק'

יו"ר ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

דוקס לעיני הנה"צ רבי משה כ"ד יצחק זצ"ל אב"ד טורדא

"הודו לה' כי טוב"

טועמיה: הרגעים הנשגבים של כניסת השבת בהם אומרים מזמור "הודו"

לשבור את ההר

מסילות ללב: איך מעבירים הר גדול ממקומו

עבודת התפילה

כתר נהורא: התפעלות בתפילה מהבריאיה התמידית

בטח בה' ועשה טוב

תנו רבנו מעשה: הצדיק שהשפיע עושר לחסיד שהתגבר על דאגותיו

דבר המערכת

בין המצרים כהזרמנות

"שוב הגיעו להם ימי בין המצרים, הימים הקודרים האלה... מתי הם יהיו כבר מאחורינו..." מחשבות כגון אלו חולפות במוחם של הרבה אנשים בימים אלו. נכון, אלו ימים של צער, אך הבה נתבונן ונביט על הימים הללו באספקלריית רבותנו הקדושים רועי החסידות.

הבה נתאר לעצמנו, מניע אלנו חבר קרוב שנמצא במצוקה ובשבר גדול והוא פונה אלנו כותב יד יד נאמן בבקשה שנתקן אותו ונעודד את רוחו הנכבדה. הנה אנחנו מתיישבים לידו, מקשיבים למצוקתו, מתחילים לעודדו ולהרעיקו עליו טללי חיוק, והנה, הדברים פועלים את פועלם. הצבע מתחיל לאט לאט לחזור ללחיו, על פניו ניכרת סימני תקווה ועידוד. הוא מתחיל לחזור לעצמו.

מה תהיה מידת הסיפוק שרגיש אחרי מעשה זה? הרי ברור שהרגשה שלנו תהיה מרוממת ונפלאה. הנה עוררתי את חברי והצלחתי לחזקו ולרומם את רוחו. אם יהיה מדובר באדם נגיד, בעל בעמיו שמיטיב עמו מידי חודש בחודשו הרי יגדל הסיפוק שבבעתים כאשר יצליח לעודדו.

מהי הסיבה שאנו חשים כה מרוממים כאשר אנו מחזקים את השגתו? הסיבה לכך פשוטה. האדם מטבעו שואף תמיד להיות בצד ה'עיתק' ולא בצד ה'מקבל'. ההרגשה המרוממת הזאת מתעצמת כמיוחד כאשר הוא מרגיש שהשני אכן זקוק לעידוד שלו, הרי שאז יירתם למשימה ביתר שאף.

כעת לענייננו: בספח"ק 'עבודת ישראל' מביאר כי בימים אלו, ימי בין המצרים, הקב"ה בוכה על ביתו שגשרף ועל בניו שגלו משולחנו. בימים אלו שרוי הקב"ה ביתר צער מכל ימות השנה.

אי לכך, המשימה שלנו כעת היא "לשמוח" את הקב"ה. הקב"ה עומד ומצפה וכאילו אומר לנו: "אני זקוק כעת לחיוק שלך, אני צריך שתשמה אותי בעת צערי".

לכן דווקא בימים האלו אנו יכולים לזכות להרגשה הנפלאה והמרוממת הזו כאשר אנו זוכים לשמוח את הקב"ה. בימים אלו נפעל יותר כדי לשמוח את הקב"ה בקיום המצוות ולימוד התורה ביתר שאף. נצל את אמירת פסוקי דמורה ביתר כוונה ושמחה. את הקדישים ואת האמן יהא שמייה רבה נאמר ביתר כוונה, בעת שאנו יודעים כי בזה אנו מגדילים ומקדשים את שמו ית' ומשמחים אותו.

ויהי"ר שנוכה לימים שמחים ושיתקדש שמו ית' בכיאת הנטאל בכמהרה.

ישע"י יצחק פריעדמאן
יו"ר אש החסידות

אנו לא מבינים את עומק צער הגלות

הגלות הרבה יותר עמוקה מאשר אנו יכולים לשער בדעתינו, ועל דא קא בכינא, שלדאבוננו אנו אפילו לא יכולים לשער מה הפסדנו

נהורא מעליא

הקדושה ואת המלכות העליונה שנמצאת עכשיו בגלות והיא קוראת לנו להוציאה ממסגר, יש עולם מלא של יהודים ועליות, תענוגים של דביקות באילנא דחייא, דרגות של ביטול בלי סוף, ועוד הרבה מעבר לכך אשר עין לא ראתה אלקים זולתך.

עיקר הגלות היא שאין מבינים את עומק הגלות. אנו מדמים לעצמנו את העולם הרוחני החשוך שלנו כאילו זהו המצב הטבעי של איש יהודי, כאשר מפעם לפעם אנו מקבלים מן הנשמה האלוהית ומרגישים את תענוג הדביקות האלוהית, אך ברוב הזמנים נמצאים בתוך חושך ענן וערפל, העלם והסתה, פירוד וריחוק, וכנסת ישראל בלא נביא ובלא חוזה, אין זבח ואין מנחה. אנו הולכים במחשכים ומוגשים דרכינו בעלטה.

והלא בזמן בהימ"ק היה שורה אור הדביקות בכל רגע ורגע בדרגות עצומות שאפילו יחיד הדורות אינם יכולים לשער. וגם נער קטן היה משיג הרבה יותר מצדיקי עליון בדורות אחרונים.

אבותינו בזמן החורבן ירדו אל עומק בור תחתיות - הוא הגלות החשוכה, שם ישבו גם בכו בזכרם את ציון. אבל אנו, בניהם אחרים, אשר לא ידעו ולא השיגו את האור האדיר ואת ההשגות הנפלאות שהיו לאבותינו בזמן שבת המקדש היה קיים, התרגלנו לאותה חשיכה. נולדנו בתוך הבור, ניזונים משאריות וקליפות, שותים מים דלוחים, עד שמוורגלים אנו אל החשיכה ואל אותם קליפות ומועולם לא טעמנו טעם של מזון אמיתי כראוי וכיאות לבני מלכים.

ומרוב שהורגלנו בחיי הגלות והצרות והתלאות והרדיפות, שכחנו את הצורה האמיתית של 'כל ישראל בני מלכים', איבדנו את הצורה שלנו, את הרחבת הדעת, את התענוג האלוהי, והורגלנו בחיי דוחק וקוצר רוח, סיוגופים ודחקות, עד שזה נהפך להיות לאחד מעיקרי האידישקייט, ככל שעצובים ומסוגפים - כך מרגישים יותר קרוב לה', וכאשר מוזכרים את המושג 'הנאה' או 'תענוג' מיד נדמים כפורק עול. ועל כך קונן ירמיהו (איכה ג, יז) "ותנח משלום נפשי, נשיתי טובה", שכחנו את הטובה ואת התענוג שזכינו להם פעם בזמן בית המקדש.

בימי בין המצרים שנקבעו לאבל ובכי, חובה עלינו לעורר לבבינו בגעגועים עצומים אל ימי ההוד, להציץ מתוך חשכת בור הגלות אל מרחבי הגאולה העתידה, לשער בדעתנו את האורות העצומים, את גילוי הנבואה וגילוי הנשמה, שהיו בזמן המקדש, ומתוך כך נבוא להתעורר בצפייה וכיסופין לימות המשיח בהם נצא מבור הגלות החשוך הזה. וזהו תכלית האבילות - שמתוך עומק הצער והחסרון יתעורר בנו עוצם הרצון, אשר רצונות אלו בונים את בית המקדש.

על פי "אש המועדים"

עם פתיחת המאורעות בימי השואה, נודדו אחד היהודים ושלשל את עצמו יחד עם בנו הקטן בן השנתיים לתוך בור עמוק וחשוך במרתף שכינו הנכרי, כשהם מסתתרים יחדיו מואמות הנאצים ימ"ש תמורת סכום עתק שהוענק לאותו גוי.

מפעם לפעם יצא האב ממחבואו באישון ליל כשהוא אוסף שאריות של מזון מן האשפה הסמוכה, וחוזר עם אוצר בידו, קליפות של תפוחי אדמה. שכנו הנכרי היה מביא לו כמה פעמים בשבוע מרק דלוח ועכור שעבר עליו זמנו. וכך שרדו את שנות המלחמה האיומה, כשהם ניזונים מדברים שאינם ראויים אפילו להקרא בשם מזון. פעמים בודדות זכה הילד למעדני מלכים בדמותם של שיירי תפוחים רקובים שנמצאו על סף האשפה, והוא התענג והמתין עליהם כל השנה.

עברו שנים אחדות, הילד גדל והיה לנער, אינו יודע מאומה מן העולם הרחב והמאיר ואינו מכיר כי אם את הבור החשוך ואת הקליפות והמרק הדלוח שהוגשו לו למחיה, והנה ביום אחד מופיע אביו בשמחה, ומבשר לו: "בני יקירי, המלחמה הסתיימה! נחלצים מהבור החשוך, ויוצאים אל העולם".

והבן נצמד אליו בפחד ובעתה, "אבי היקר" הוא מרים עיניו דואגות אל אביו, "האם גם שם בעולם הרחב, יהיה לי הקליפות הללו, של תפוחי האדמה? האם תוכל להשיג מאותו מרק עכור?" הנקודה המרכזית של האבילות על חורבן בית המקדש - היא לדעת מה חסר לנו? מה לא טוב לנו בזמן הגלות?

אילו מרעיף עלינו הקב"ה אוצר של יראת שמים, ולפתע מתחיל לבעור בקרבינו אהבת התורה ואנו משתוקקים לישב בבית ה' מבוקר ועד ערב ולהגות בתורה הקדושה, ללא נסיונות, ללא דאגות, ללא חובות וללא מחלות, האם הגענו אל תכלית השלימות? האם אנו עדיין זקוקים למשיח צדקינו? האם אנו צריכים בכל זאת לצאת מתוך בור הגלות?

מתוך ההסתכלות שלנו בזמן הגלות אין אנו יודעים להשיב על שאלה זו, יען כי התרגלנו לחיות חיי גלות, אנו ניזונים משאריות הקליפות, ואם בא עלינו שפע של קליפות תפוחים - הרי אנו גאולים ומאושרים, ואינו יכולים להעלות על דעתנו יותר מזה.

אבל כל זה מגיע מתוך מחשכי עומק בור הגלות, שאי אפשר לראות בו כלום מלבד את עצמינו ואת ארבע הדפנות המחשיכות עלינו. אבל מחוץ לגוף העכור יש עולם רחב ומאיר, שם שורה אור אלוהי צח ומצוחצח, ושם במרחבי הנשמה אנו מגלים שמלבד הדאגה להחיות את בשרינו עם שאריות רקובות ולהגדיל את עצמינו במדריגות רוחניות, יש גם את השכינה

טעימה לכבוד שב"ק
מאיצר ספרי 'אש השבת'

תנו רבנן מעשה

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

"יאמרו גאולי ה"

העצבון, הטרדות, היסורים, הצרות, העוטפים אותנו במשך ששת ימי המעשה, באים עתה לקיצם, כולנו מגיעים כעת לשלב הגאולה.

'גאולה' - אין פירושה שיצאנו מכל הצרות ונפתרו כל הבעיות. 'גאולה' פירושה שקיבלנו הסתכלות אלוקית על הבעיות שלנו, ואז הצרה כבר איננה צרה. העובדות והנתונים נשארו אותו דבר - אבל הצרה נעלמה.

יתכן ששני אנשים עוברים צרה צרורה, מסובכים בבעיה מטרידה, אבל האחד אינו חש שעוברת עליו צרה, בעוד השני מתהלך עם גב שחוח, מצחו חרוש קמטים מרוב צער, וכמאמר צדיקים: 'את הצרה נותנים מן השמים, אך את הצער לוקח כל אחד לעצמו'.

כאשר מאיר על האדם אור האמונה - יוכלו לעבור עליו כל תלאות והרפתקאות שבעולם - ולא יישבר דעתו. צרתו אכן תכאב לו, אך רוחו לא תשבר בקרבנו. הוא יוכל להסתובב שמח ומאושר, סמוך ונשען על חסדי המקום, ובטוח בעוז ישועותו.

ביום השבת קודש יוצא כל אחד מצרותיו, כי אור האמונה מאיר עליו וכל דינין מתעברין מינה.

כעת, לפני מנחת ערב שבת, אנו נמצאים בנקודת החיבור בין ששכת ימי החולין לבין נועם הארת שבת.

האור של שבת, ההודיה, האמונה, שירת הבריאה, התגלות פנימיות נשמת הבריאה, כל אלו מתחברים עם הצרות, היסורים, העגמת נפש הגשמית והרוחנית, של ששת ימי המעשה. החשכות הזאת מאירה עתה באורו ובטובו וחסדו יתברך המתגלה בשבת קודש, ומתוך כך פורצת שירה חדשה - 'הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו'.

"ארבעה צריכין להודות: יורדי הים, הולכי מדברות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא" (ברכות נד:).

וראה **שער הכולל** לתלמיד הצ"צ (פרק י"ז אות ב') וז"ל: אומרים הודו בכל ערב שבת וכו' הודו הוא כעין ברכת הודאה, ד' צריכין להודות, על אשר מעובדין דחול טרדת הפרנסה לא נזוקו בגוף ונפש, ברוחניות וגשמיות, ומהדרין לאומרו בצבור על דרך לאודויי קמי עשרה (ברכות נח:), וקודם תפלת מנחה אחר גמר עובדין דחול.

על מה אנו מודים? על היסורים שניצלנו מהם: 'יורדי הים' - אנו יוצאים עכשיו מדאגת הפרנסה שאנו מעורבלים ומסורבלים בה כספינה מטורפת בלב ים. 'חבוש בבית האסורים' - אלו הם התאוות שאנו שקועים בהן כמסגר אסיר. 'חולה ונתרפא' - חולאים גשמיים ורוחניים, מידות ומחשבות רעות. 'הולכי מדבריות' - אשר נפגשו במשך השבוע עם ה'כלום' שלהם, וכעת מתמלאים מאורה וטובה של השבת קודש.

כהנה וכהנה יכול כל אחד לעורר בנפשו, למצוא את מצוקותיו ואת תלאותיו הגשמיים והרוחניים בתוך המזמור הזה.

בטח בה' ועשה טוב

ומשום שכבר הגיע החורף והבל הכפור כיסה את פני החלון, היה הצדיק רושם עליהם מספרים, תחילה רשם מספר של מאה וחמישים אלף, ואז מחק ורשם מאה אלף, ושוב מחק ורשם שבעים אלף. הבינה הצדקנית בחוכמתה, כי אביה חושב מחשבות להשפיע סכומים שכאלה לבאים בצל קורתו. הציעה אפוא לרבי חיים: "היכנס נא לחדרו של אבי, והמתן עד שיקיץ משנתו, אז תשרת אותו. לא תפסידו!".

היא הכינה לו קערה וספל מים וגם מגבת, ואמרה לו: "לכשיתעורר אבי משנתו תיגש ותסייע לו ליטול ידיו כדרכו בקודש".

כשהוא מתהלך על בהונות רגליו, נכנס ר' חיים בלאט אל החדר, ונעמד בפניו בחרדת קודש. כעבור שעה קלה הקיץ ה'אמרי נועם, ומיד ניגש אליו ר' חיים עם כלי הנטילה.

פנה אליו הצדיק ושאלו בחיבה: "האם אפשר לסמוך עליך עם שמונים אלף?".

הבין ר' חיים את כוונת הרבי לשאול אם יעמוד בניסיון העושר לכשישיפע לו סכום זה, ולא יזיק הדבר למצבו הרוחני, והוא ענה מיד: "למה לא?".

"הנה זה לשון מדברת גדולות ורחבתו!", הגיב הצדיק בחריפות, "למה לא?! מפני שהתורה אמרה (דברים לב, טו) 'ישמן ישורן ויבעט! איני יכול לקחת אחריות זו עליך, גם לא בשבעים אלף, אף לא בשישים אלף...".

כעבור רגע של דממה אמר ה'אמרי נועם: "שוין! שיהיה חמישים אלף!", ואז חזר בו: "איני יכול לדעת מה יקרה לך עם חמישים אלף".

הבין ר' חיים כי שעת הכושר היא, והרהיב לבו בקש: "אני רוצה ארבעים ותשעה אלף!".

"ואז תהיה יהודי טוב?", שאלו הרבי, "ותשתדל להיות יהודי הגון?".

"הן" ענה ר' חיים בנחישות.

"אם כן, שיהיה ארבעים ותשעה אלף!".

ואז יעץ לו: "עזוב נא את עבודת המלמוד. תתחיל לסחור בשמושם, כי אז תצליח!", ונפרד ממנו בברכה.

משחזר ר' חיים לביתו, עשה מיד כמצות רבו. הוא לוה סכום נכבד מאחד העשירים, וקנה בהם חמישים שקי שומשום, אך משניסה למוכרם לא הצליח. שלח אפוא אגרת לצדיק וזאת התשובה אשר קיבל: "למען השם! תרכוש למעלה מעשרה עגלות מלאות שומשום, כמה שתוכל למלא בהם את אוצרותיך, ותמתין עד שיתייקר השער".

הלך ר' חיים והראה את תשובת הצדיק לחבריו החסידים, ומתוך אמונתם האיתנה השקיעו אצלו כספים והשתתפו עמו במסחר, וכך עלה בידו לרכוש חמש עשרה עגלות טעונות שומשום, ולמלא בהם את אוצרותיו על גדוניהם.

כעבור חדשים ספורים, ראה ר' חיים שהמחירים גבהו, והוא ביקש למכור את סחורתו. שלח אפוא אגרת לדזיקוב והתשובה הגיעה במכתב בהול: "למען השם לא למכור!". כעבור חודש נוסף שלח שוב, ושוב חזרה אותה התשובה.

בעיצומו של יום הפורים, קיבל לפתע ר' חיים מכתב בהול מאת הרבי, ובו שתי מילים בלבד: "למכור עכשיו!".

הוציא ר' חיים את הסחורה למכירה, והרווחים היו עצומים. לא זו בלבד שסילק את חובותיו, אלא אף הלך ופתח בית היוצר לבדים, אותה היתה יוזמת ונהלת, כשהוא יושב בחדר סמוך ועוסק בתורת ה' ומגדל לילה כאוות נפשו.

ולפלא היה, שכל ימי חייו, היו נכסיו תמיד שווים אותו סכום בדיוק: ארבעים ותשעה אלף רובל, שהיה סכום עתק בימים ההם, לא פחות ולא יותר.

וכל ימיו היה ר' חיים זוכר ומזכיר, כי זכה לעשירות מופלגת זו בזכות אמונתו בה' ובצדיק עבדו, באותו חודש תשרי, כשהתגבר על דאגת פרנסתו והשליך על ה' יהבו, כי מה' מצעדי גבר כונו, ואכן זכה שהשפיע לו השי"ת שפע כה גדול דרך הצדיק.

בוקרו של צום גדליה בחצר הקודש דזיקוב. המוני חסידים מתהלכים ברגש, בצאתם מבית תפילתו של הצדיק, לאחר הסליחות הארוכות ותפילת השחר שלאחריה.

והנה זה חסיד אחד מבין האורחים, פוסע בין ההמון כשהוא בולט במגבעתו השונה, הוא חושב 'ספאדיק' לראשו בימות החול. אם נביט היטב נגלה כי מדובר בהגה"ח ר' חיים דים ז"ל, שבא הנה מעיירת מגוריו - קארטשין, ושעל שם מגבעתו כינו אותו הבריות בשם 'רבי חיים ספאדיק'.

ר' חיים ספאדיק היה תלמיד חכם וחסיד מופלג. בימים ההם היה דבוק ברבו הרה"ק רבי מאיר מדזיקוב ז"ע בעל 'אמרי נועם', ולאחר פטירתו דבק בחצר הקודש בעלזא, וינק רבות מקדושתם של צדיקיה.

לדזיקוב הגיע ר' חיים לרגל ראש השנה, בצוותא עם קבוצת חסידים מעיירתו, שהתארגנו לנסוע יחד כדי לחסון בהוצאות, ונעת מתכונניה המה לשובם צורה. נחוץ היה לו לרבי חיים לשוב בזריזות, למרות שהיה רוצה להישאר עוד בצל הקודש כמנהג ותיקי החסידים. אך מה יעשה ולפרנסתו עוסק הוא כמלמד תינוקות, וחשש מאד שאם יתממה ולא ישוב מהר, עלולים ההורים לחפש להם מלמד אחר, והוא יאבד חלילה את פרנסתו, שגם כך היתה דחוקה.

שעת אחת קודם לנסיעה, נכנסו כל בני הקבוצה ליטול ברכת פרידה מאת הצדיק, יחד עם אורחים נוספים, ור' חיים שזנעו היה, לא נעמד בראש השורה, אלא הצטנף לו בין האחוריים ביראת הכבוד.

והנה הגיע תורו, וכבר הושיט את יד ימינו לעבר הצדיק, כשלתע עצר ה'אמרי נועם' את השורה באומרו: "אין לי כוח יותר, מוכרח אני להינפס קמעא", והסתגר בחדרו.

ספיקות קשות עלו בליבו של ר' חיים. מצד אחד נחוץ לו לשוב עם עגלת הקבוצה היוצאת בדקות הקרובות. מאידך, איכזה ישוב ללא ברכת פרידה מהרבי?

אך מתוך חשיבותו בעיני שאר הנוסעים, הסכימו כולם לדחות את שעת הנסיעה לערב, כי אז תהיה הזדמנות נוספת של פרידה, לאחר תפילת המנחה.

ואכן, לאחר המנחה הצטרף ר' חיים לשרות האורחים שעברו להיפרד מהצדיק, וכך הנה שוב אירע הדבר. כשהגיע תורו של ר' חיים, וכבר פשט די ימינו, נשמע קולו אנחתו של ה'אמרי נועם: "אין לי כוח!", והסתגר בחדרו.

ורבי חיים שחסיד היה, הבין כי מאת ה' היתה זאת, שיישאר בצל הקודש במשך עשרת ימי התשובה הנוראים. הוא ביקש מחבריו לקבוצה שלא ימתנו לו אלא ישובו בלעדי, וימסרו לבני ביתו כי הוא נשאר עד לאחר יום הקדוש.

בכל עוז השתדל ר' חיים להסיח דעתו מדאגת פרנסתו. הוא זכר את המבואר בספרי החסידות, כי מחשבות הדאגה עלולות להזיק חלילה, ולפגום בצינורות השפע מן השמים, במיוחד בימים אלה שבהם זנים את האדם על פרנסתו, וכבר אמר המגיד הקדוש ממעזריטש ז"ע, כי הכתיבה והחתימה - בראשו של אדם הן, לפי מחשבותיו כך יושפע לו, אם יחשוב על שפע ועושר - יזכה בהם, ואם להיפך הריהו מעורר דינים חלילה (ראה 'עבודת ישראל' פורשת נצבים).

במוציא יום הכיפורים בא לו ר' חיים שוב להיפרד מהצדיק, הפעם פנה אליו הרבי ישירות: "הלא אמרתי כבר שאין לי כוח!".

ר' חיים נדהם. לפתע הבין שתמיד התכוון הרבי אליו, ויותר התפעל כשהוסיף ואמר לו ה'אמרי נועם: "מסורת בידי מאבותיי, שאם מסתופפים בצל הרבי ביום הקדוש, נשארים גם לחג הסוכות".

יותר לא דאג ר' חיים מאומה. הלא אם הרבי מעכב אותו בכוונה תחילה, בוודאי יש לך סיבה טובה, ואך טוב וחסד ייצא מך, והחל להתכונן לעשות את ימי החג הנעלים בצילא דמהימנותא.

בעיצומו של אסרו חג, הגיע ר' חיים שוב למעון הצדיק, ליטול ברכת פרידה. ומשנכנס בשער החיצון, קיבלה את פניו בתו של ה'אמרי נועם, הרבנית חנה מזאבנא ע"ה, והיא סיפרה לו כי אביה פנה זה עתה לנוח את מנוחת הצהריים, וקודם לכן ראתה אותו עומד על-יד החלון,

לרגל הילולת הרה"ק ה'אמרי נועם' מדזיקוב ז"ע - ח' תמוז
עפ"י: שיח זקנים

כתר נהורא

שערים לעבודת התפילה
מתוך העמקה בספרי חסידות

עבודת התפילה

על פי משנת החסידות
פרק נח
ניכח פני ה'

מאוצרות הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

רב לך שבת

האור המיוחד שמאיר בשבתות בין המצרים
והדרך איך להתדבק באור זה

כאשר יש חושך - צריך אור גדול, וכאשר החושך מעובה יותר - מוכרחים להשתמש עם אור גדול יותר.

לפיכך, בשלושת השבועות של 'בין המצרים', כאשר החושך יכסה ארץ ותוקף החשיכה מתגבר ביותר, מאירים לנו מן השמים בשבתות גדולות ומאירות - יותר מכל שבטות השנה.

מלבד האור שהשבת מאירה בתוך החושך הכפול, מביאה עמה השבת גם נחמה בתוך עומק הצער.

'נפש כי נאנחה - בא שבת בא מנוחה'. שבת קודש מנחמת אותנו על ידי האור הגדול המאיר עלינו. וכאשר הצער גדול יותר - צריכים אור גדול יותר, כי יום זה לישראל אורה ושמוחה.

וזה היא גדולתן ומעלתן של שבתות בין המצרים כי הצער גדול ביותר וא"כ מוכרחים אנו לתוספת אורה ושמוחה יותר מכל שבתות השנה, כפי שכתב ה'תפארת שלמה' (שבת חזון) שהשבתות הללו גדולים מכל השבתות, וכשנשקף קדשו: ימי המצרים בין י"ז בתמוז לתשעה באב המה 'עמק הבכא', ואז 'רב לך שבת' - יום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה.

ופנימיות הדברים איתא במאור ושמש (רמזי בין המצרים), דהנה ידוע כי בשבת קודש יש 'עליית העולמות'. כי הבריאה נראית במשך כל השבוע כאילו נפרדת ח"ו מבוראה, וכאילו מתנהלת מעצמה ומתקיימת מעצמה. משום שבימות החול אין הנשמה האלוקית מאירה בנו במלואה אלא מעט מזעיר, ועל כן אין לנו כח להתנער מתוך הרגשת הפירוד ולהימשך אחר הארת היחוד שהכל נעשה ע"י הבורא ית' והכל מציאות אלוקית. וכמו כן הנשמה הפנימית שבתוך הבריאה, המחיה והמהווה אותה, אינה מאירה כ"כ בתוך הבריאה, והכל חשוק ומוסתר.

אך בשבת קודש מאיר בתוך כל אחד מישראל ובתוך הבריאה תוספת 'נשמה יתירה' ואור אלוקי, וניכר יותר 'כח הפועל בנפעל', ובכך עולים העולמות לשורשם העליון, כאשר ישראל מכירים בדעתם שהכל מציאות אלוקית ומעלים את העולמות מתוך החשכות התחתונה אל הארת היחוד העליון - להכיר שהכל אלוקות והכל נעשה בהשגחה פרטית.

מוכן מאלו, שאם העולמות נמצאים במדריגה נמוכה יותר, כמו בשבועות של בין המצרים, שאז הסתה והרגשת הפירוד גדולים יותר, צריך שיאיר נשמה גדולה יותר בקרב ישראל, כדי שיוכלו להעלות העולמות לשורשם ולהכיר שהכל אלוקות.

אי לכך, נשמת השבת המאירה בלבבות ישראל בשבתות אלו של 'בין המצרים' חייבת להיות גדולה ומאירה יותר מכל שבתות השנה, וכאשר האור גדול יותר - יכול כל אחד מישראל להצטרף אל האור האלוקי המאיר בתוך הבריאה ולהתעלות יותר ולהתחבר יותר אל הארת השבת.

מלבד זה, מתגלה בשבתות בין המצרים עומק האהבה שהקב"ה אוהב את עמו ישראל.

ימי בין המצרים, מקפלים בתוכם אהבה פנימית עמוקה ועצומה של הקב"ה לישראל. כי כאשר האב גוער בבנו בתוכחת מוסר על דבר קלוקל, נדמה המעשה החיצוני כפעולה של ריחוק, תוכחה, נזיפה, אבל בפנימיות בווערת אש של אהבה ודאגה נפלאה.

החורבן הקשה שאנו מתאבלים עליו בימים אלו, יש בתוכו אור נעלם של אהבה נפלאה, אלא שאנו נמצאים במצב של הסתה, כאשר הפנימיות מוסתרת ורק החיצונית נראית לעין, לפיכך אנו רגילים להביט על הגלות בהסתכלות חיצונית ושם נראה הכל שחור וקודר. אבל אם נצליח לחדור אל האהבה הפנימית שבתוך החושך, נגלה אור עצום ונפלא שעוד גדול יותר מכל שאר ימות השנה.

ולכן בזמן ביהמ"ק השני היה י"ז בתמוז ליום חג, ותשעה באב נחגג לישון ולשמוחה (ר"ה יח:), וגם לעתיד יהפוך הקב"ה את הימים הללו מאבל לשמוחה וליום טוב גדול (זכריה ח, ט), כי בשורשם ובפנימיותם הם גדולים ומאירים יותר מכל ימות השנה.

ועל כן, בשבת קודש - שאז מתגלה הפנימיות, אסור להתנהג באבילות בפרהסיא, כי החיצונית נשלטת בשבת תחת הפנימיות, והאור הפנימי מתגלה לחוץ.

כאשר מגיעים המועדים מרגיש כל אחד מישראל התפעלות, כי אז מתעוררים הנסים והנפלאות שאירעו לישראל מקדמת דנא.

אבל ביום חול רגיל אין עבודתנו להתפעל משידוד מערכות הטבע, אלא להיפך, להתפעל מהבריאה הנפלאה הזאת, והתפעלות זו יכולה לבוא רק לאחר שמתבוננים בעומק החכמה שיש בבריאה זו, ובגדלות השי"ת אשר כל העולמות כולם, לרבות רבבות אלפי הכוכבים שאין להם סוף, וגם העולמות העליונים אשר לגדודיו אין מספר, הנה כל אלו הם רק תוצאה של דיבור אחד קטן, בבחינת 'הבל' בלבד שאין בו ממש, והיא הארה מועטת בלבד היוצא מפי הקב"ה להחיות עולמו, ואינו תופס מקום כלל לעומת גדולתו ית'.

וכשם שאם יתבונן האדם בגדולתו של אחד מיחידיו הדרות כמו האריז"ל והבעש"ט הק' וכיוצ"ב, ומתוך רוב התפעלותו יבוא לאהוב את הצדיק ההוא ולהעריצו בכל לבו, ויחשוק להתקרב אליו ולדבקה בו, ובאם יתגלה בעולם ירוץ לראותו בכיסופין עצומים, כך תתפעל הנפש כאשר יתבונן בגדלות הבורא ית' קודם התפילה ובעת התפילה, ואז תתעורר בלבו אהבה והערצה ותשוקה גדולה להתכלל באור האלוקי הגדול והנורא הזה.

וכתב בספח"ק תורה אור (פר' יתרו) וז"ל: והנה אהבה זו באה מחמת התבוננות באור אין סוף ב"ה עצמו הסובב כל עלמין דלית מחשבה תפיסה ביה כלל, כי מלכות מלכות כל עולמים, בחינת 'מלך' לבד שהוא בחינת דיבור כמ"ש 'דבר מלך שלטון'. וכמאמר 'ברוך שאמר והיה העולם' אמירה בלבד שמה ננושך חיות כל העולמות וקיומם והתהוותם מאין ליש, שאין זה אלא בחינת הארה בעלמא, וכמ"ש 'תתברך בשמים

מומעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידך' שכל העולמות שמים וארץ מן הארץ לרקיע ת"ק שנה אינה אלא בחינת 'מעשה ידך' שכמו במעשה ידי אדם על דרך משל אינו מלוּבש אלא כח המעשה שהוא לבוש החיצוני של הנפש, כך החיות המלוּבש בכל העולמות אינן אלא בבחי' כח המעשה שהוא כח החיצוני והארה בעלמא שאינו נוגע לעצמות ומהות הנפש כלל כו', אבל הוא ית' בכבודו ובעצמו רם ונשא כו'. והוא הוא הסובב כל עלמין, ומעלה ומטה שוים לפניו כו'. וכמ"ש אני ה' לא שניתי. ואי לזאת תשפך הנפש אל חיק אביה ממש להיות נכספה וגם כלתה נפשי להיות בבחינת ביטול ממש אליו ית' לבדו וכמ"ש יו' לי בשמים. וז"ש 'אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם'. פירוש, שהנביא מתמה על ישראל הרי אני ה' לא שניתי ומפני מה לא כליתם שאין לכם כלות הנפש.

האדם רגיל להתפעל מהשי"ת כאשר מחולל נסים ונפלאות, או בשעה שנתקל בהשגחה פרטית מופלאות וכיוצ"ב. אך ביום רגיל קשה מאוד להתחיל להתלהב מתוך פנימיות הלב. ואף שמתעוררת אצלו התלהבות בתפילה, לפעמים הוא רק התרגשות חיצונית - שלא על ידי התבוננות - אלא באופן מקיף בלבד, ולכתחילה צריך שיגיע ממעמקי הלב על ידי התבוננות בענין פנימי, והוא דבר קשה למאוד.

וכבר הובאה אגרת החידושי הרי"ם ז"ע (רמתיים צופים מערכת הרי"ם מגור סי' ד) בזה"ל: מה שאדם פועל אצלו איזה נטייה לטוב על ידי ישוב הדעת, טוב הרבה יותר מעל ידי כוחות התפילה. כי בזה יש הרבה דמיונות שוא על ידי הרתיחות ואינו דבר של קיימא כלל. לא כן על ידי ישוב הדעת שמברר אצלו הטוב לטוב. הגם שאינו מרגיש כל כך, יש לשמוח בהמועט אשר אינו מביא לידי גסות. כי זה העיקר, 'טוב ארוחת ירק' וגו' (משלי טו, יז).

ומבואר בערבי נחל (פר' אחרי דרוש ב) כי יש שני מיני עבודות: האחת - להשיג את הבורא ע"י הבריאה הנפלאה וחכמת הטבע, והשנית - להשיגו ע"י שעושה להיפך מהטבע, וגומל עמנו נסים ונפלאות גדולות.

והנה העבודה השניה אשר מצד הנפלאות, עם היותה ביתר שאת ויתר עוז, מכל מקום אם יאחז אדם בה לבד ימשך לו הפסד רב, כי הנפלאות אינם דברים מתמידים, ואם יעשה האדם כל עבודתו רק ע"י השכלתו בנפלאות וישכח הדרך הפשוט שהיא עבודה הראשונה, א"כ בעת שאין צורך לעולם בנפלאות, ישכח עבודת ה' ח"ו.

לכן ההכרח אשר תאחז בזה וגם בזה, שהדרך הפשוט שהיא העבודה מצד 'כי אראה שמך' יהיה מוטבע בלב האדם

כל רגע לא ישכח בה, רק להיותו דבר רגיל ומתמיד ימשך יגיעה ועיפות בעבודתו, כי לא יתלהב בלבו בחשק הראוי, לכן מוכרח לצרף אל זה תמיד ההשכלה בנפלאות ה' כדי שיתפעל לבבו בהתפעלות חדש מזמן לזמן, וממילא בעת שלא יהיו הנפלאות כל כך מתמידים לא יגיעוהו נזק בעבודה. עד כאן תורף דבריו.

ומדבריו למדנו כי יש צורך לאחוז תמיד בשתי עבודות אלו, האחת - להכיר כי הבורא ית' הוא היוצר כל, והוא מנהיג את עולמו בכל עת ורגע, וזה היא עבודת התפילה ותכלית יצירת הנבראים (רמב"ן שמות יג, טז).

והשנית - להלהיב לבו בגודל האותות והמופתים שעשה עמנו אבינו מלכנו בגודל חיבתו אלינו, וזו היא עבודת הימים טובים שמלהיבים לבינו. ומזה ומזה אל תנח ידך, וכל אחד יש לו היתרון שלו.

"אף שמתעוררת אצלו התלהבות בתפילה, לפעמים הוא רק התרגשות חיצונית - שלא על ידי התבוננות בענין פנימי, והוא דבר קשה למאוד"

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות
בעריכת הרב פינחס שפירא שליט"א

סדר מדע ועשה טוב - רבי צבי הירש מזידיטשוב (חלק ב')

נמשך בסייעתא דשמיא במילין זעירין אודות אוצר היקר ספרו דרבינו הערשלי מזידיטשוב ז"ע, סדר מדע ועשה טוב. וכאמור בשבוע העל"ט נדברנו להביא דוגמאות מספר - מהני מילי מעלייתא דאיכא בספרא הדין - איך שמבאר אזהרות הרה"ק רבי חיים ויטאל ז"ע למען יוכל כל הבא לדרוש את ה' לעסוק בתורת הנסתר.

כן הזכרנו כי רבינו ז"ל פעל מהפכה עצומה בקרב ההולכים בדרך החסידות למען יהיו להציג כף רגלם בחדרי החכמה הנוראה הזאת.

ועד מאוד דאב לרבינו התרחקות אנשים מן חכמת הקבלה וכאבו הביע בתוך ספרו [חלק ועשה טוב אות ג'] "אשר סרו הדלתיים והבריח בהסתת היצר שלא לעסוק בחכמה הפנימית, והוציא עליה שם רע לומר שכל העוסק בה נעשה קל ורשע ח"ו, וכמעשה שהיה. אבל תדע אחי כי בהיות ערך כבן עשרים שנה התחלתי ללמוד זאת החכמה, לא ידעתי שם עלילות דברים על החכמה הזאת, הלא ספר זהרר כלו יראת שמים ומוסרים גדולים... ובפרט בכתבי הארי" ז"ל ממש תשמר שערות ראש".

ובאות ב' בחלק ועשה טוב כתב דברים נפלאים משובבי נפש והמה חיזוק לכל הבא לעבוד את השל"ת. וז"ל: "גם בכלל צפית לישועה שילך תמיד למעלה ממדרגתו, גם שרואה עצמו נופל [נוסח אחר: בשולחן] לא יראה לנשט אל הקודש ולא יאמר מי אנכי, רק יצפה לישועה". ודבר שפתיים אך למחסור, שרבינו מעודד לגשת אל הקודש אף למעלה ממדרגתו ורק מתוך אמונה ותקווה לחסדי השל"ת.

ונהגה אחת מאזהרות רבינו מהרח"ו היא האזהרה שלא יכנס בחדרי החכמה קודם שישים אל ליבו מצוות ואהבת לרעה כמור". ועל כך כותב רבינו [עשה טוב אות ג'] כי אדרבה היא הנותנת כי רק אחר שילמד האדם חכמת האמת ויכל להגיע למדרגה זו: "והנה המצוה הזאת לא יושג כי אם על ידי עסק החכמה הזאת העמוקה, בשרוש יחד האל עסק החכמה בלב ונפש במסירת נפש לה... אז יוכל לקיים מצוה זו לאהוב את חברו הנאמר בלשון רעה, וד"ל כי ידע כי בנפשו הוא, ואז לא ידקדק על חבירו בראותו או בלתי שלם.

ובענין האזהרה להיות מעשרה ראשונים כותב רבינו: "והנה בזה אחר כוונת הלב הן הן הדברים, זה תעשה לפי יכולתך, ועיקר הכל שתהיה כל ימך רזיז במעשיך".

ועל אזהרת מהרח"ו למעט בעסק, ואם נוקק לפרנסה שיעבוד בימים ג' ו-ד' כתב רבינו: והנה אחי אם אי אפשר גם בזה למעט בעסקי להעמיד על יום ג' וד', ויש מי שעסקי גדולים לזה מולו ופוער חונן ונותן, ובפרט בדרך הזה הרב הפרנסה קשה ביותר... ואסור לבעל משא ומתן לבטל מעסקי כי יוכל לעשות מצות רבות לזכות מי שאין לו... אחי, בשביל זה שאתה טרוד בעסקים הן בעושר והן בדלי דלות ח"ו לא תפטר מעסק חכמה זו ח"ו, כי על מה ולמה אתה ח"ו".

כך מסיר רבינו כל מעקש וכל סיבה למועט עצמו מעסק החכמה הזאת, אמנם מזהיר אזהרות נמרצות כי יהיה כוונתו לעבוד את ה' ולהשיג דרכי עבודת ה' וקרבת א-לוקים. ולא ירא ולא ייחת אלא יעסוק ביראה ועבודה ואהבת השל"ת.

ואם כי תפצנו להוסיף עוד בדבר הוספות מוהרצ"א לרבינו הבני יששכר ז"ע, אמנם מחמת קוצר הגיליון נסתפק בכמה מילים מהקדמתו להערותיו וכל הרוצה לטול את ה' יבוא וידה דבש מדברי האריות נפישו וחי בהם. וז"ל של הר"ק מדינוב ז"ע: "עריבים עלי דברי דודים, אשר הפליא עצה הגדיל תושיה כבוד הרב החסיד הקדוש המפורסם בוציא דנהורא כ"ש מוהרצ"ה מזידיטשוב, ומעט הייתי מתלונן בצל קורתו ומצאתי אשר לב הרב מבטית בחכמה הקדושה היא חכמת הקבלה, וכמעט לא ראיתי ולא שמעתי בדורינו דוגמתו מי אשר העמיק בחכמה הנפלאה כמוהו... ועוד שם "והנה עוצם השתדלותו לגלות החכמה הנ"ל ולהפישו על פני תבל אין לשער, וכחיים נשלח לי בכתיבת יד הרב המקובל ה"ל דברי דודים, אשר פעל ועשה... ודבריו דברי אלקים חיים... וכמה הלכתא גברייתא איכא למישמע מדבריו הטהורים".

מסילות ללב

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

לשבור את ההר

הר גדול התרומם בלב העיר מתנשא לגובה עשרות מטרים, מרשים ביופיו ומאיים בגובהו. והנה יום אחד יצאה הקריאה מן ארמון המלוכה "על התושבים להעביר את ההר אל מחוץ לעיר". קריאה מוזרה ואף מעניינת לכל הדעות...

זקני העדה אשר התאספו לאסיפה דחופה, לא רצו - ולא יכלו - להתעלם מהבקשה הברורה. אך גם לא הצליחו להעלות במחשבתם שום אפשרות כיצד לבצע את הבקשה.

"המלך בוודאי לא התכוון שנעשה משהו שאיננו יכולים, אז למה כוונתו למען ה'?" תמהו הזקנים וישבי השער.

"הבנת" הרים את ידו והשקית את הרוחות אחד מחכמי העדה "אין פה כלל חלום שביכולתנו לעשות דבר גדול שכזה; כוונת המלך הינה שכל אחד יבקע חלק מזההר כפי כוחו, ויעביר אותו למקום הרצוי. הגדול יעביר חלקים גדולים, והקטן יעביר חלקים קטנים. כך, בעזרת כולם יחדיו, בכוח האחדות, נוכל להעביר את ההר למקום הרצוי למלך."

מגלה לנו המגייד, שגם תיבות שהתפלל האדם בלא כוונה יש בהם קדושה, מכיון שהם יוצאות ונובעות מתוך הנשמה המדברת מתוכו, גם אם אינו מודע לכך, ואף כשהם נאמרים בלי מחשבה, אלא שאז נותרת ההארה של עולם המחשבה המושפיע לשכינה תבויה ונעלמות, על ידי הנמים הנעלמים והנסתרים שמחברים בינה לבין שורשם בחכמה העליונה.

דיבורים כאלו, שנאמרו ללא כוונה, הם הסיבה לכך שהשכינה בעולם הזה, שמקבל חיות מתיבות התורה והתפילה של בני ישראל, מנצאת בגלות, בעוני ובמצוקה. ועל האדם מוטל להעלות את תיבות התפילה, כדי לגלות אלקות בעולם.

כיצד יהיו לדיבורים עליה, וחיבור מוחלט לעולם המחשבה, לחזור לחסות בצל אביהם - החכמה העליונה? מסביר המגייד, שכאשר האדם יחזור ויתבונן בתיבות תפילתו, לאחר שתתיישב דעתו בגדלות ה', וידע שגם הדיבורים שהוציא מפיו ללא מחשבה, באמת עולם המחשבה [של ידעתי ה'], הוא זה שהוציא משמי מעל את דיבורי הקדושה על ידי הזיכרון שמוציא מפיו את הדיבורים (בתת ההכרה), אז יוכל לחזור ולהעלות את הדיבורים לקדושה.

וזה לשונו (שם): "ואל תקשה מה יהיה עם התיבות שאומר בלא דעת, אך הכלל הוא אם אדם חושב שהדיבור אינו מדבר כלל, אלא השכינה מדברת מתוך גרונו, הנקרא עולם הדיבור כביכול כידוע, והזכרון שזוכר הדברים שהורגל עליהם, הוא מעלה הדיבורים. ובאמת הוא גלות השכינה, הדיבור הוא בגלות, והבן זה מאוד".

זקני העדה אשר התאספו לאסיפה דחופה, לא רצו - ולא יכלו - להתעלם מהבקשה הברורה. אך גם לא הצליחו להעלות במחשבתם שום אפשרות כיצד לבצע את הבקשה.

"המלך בוודאי לא התכוון שנעשה משהו שאיננו יכולים, אז למה כוונתו למען ה'?" תמהו הזקנים וישבי השער.

"הבנת" הרים את ידו והשקית את הרוחות אחד מחכמי העדה "אין פה כלל חלום שביכולתנו לעשות דבר גדול שכזה; כוונת המלך הינה שכל אחד יבקע חלק מזההר כפי כוחו, ויעביר אותו למקום הרצוי. הגדול יעביר חלקים גדולים, והקטן יעביר חלקים קטנים. כך, בעזרת כולם יחדיו, בכוח האחדות, נוכל להעביר את ההר למקום הרצוי למלך."

משל זה מובא בתורת המגייד (אור תורה סימן רעו), כהסבר להעלאת המחשבות, שעינים אנו מתמודדים, בני ישראל, מיום היותנו לעם סגולה, עד התיקון השלם. אין יהודי, שלא עולים בליבו מחשבות שאין בהם תועלת לעבודת ה', ולפעמים אפילו גרוע וחמור מכך - מחשבות שמסיתות את האדם כנגד רצון ה'.

אין פיתרון קסם למועט מאותם מחשבות לחזור ולהתגרות באדם שוב ושוב. העצה היחידה למועט זאת, היא העלאתם אל השורש הפנימי הגורם להופעתם, כל מחשבה ומחשבה משתייכת לאחת מהעולמות; למשל מחשבה שקשורה לעולם האהבה, העלאתה היא על ידי התבוננות בגדלות ה' - השורש של אהבת ה'. [בענין מחשבות העוסקות בענייני חסד דקליפה, כבר נחלקו בזה אבות החסידות אם יש להתעסק בהם להעלותם, או שזה רק עבודה לצדיקים ואכמ"ל].

דא עקא, לכל מחשבה יש שורש ענק, של אין ספור מחשבות, טובות ורעות, וכשהאדם מעלה את המחשבה שעולה בו בענין האהבה למשל, אזי רק אותה מחשבה מסוימת עולה ומתדבקת בשרשה. ישאל השואל, כיצד יתעלו שאר רבבות אלפי הפרטים האחרים של עולם האהבה?

לכן חילק הבורא את כל אחת מהממדות העליונות, לאין ספור חלקיקים, שהעלאתם

אין פיתרון קסם למועט מאותם מחשבות לחזור ולהתגרות באדם שוב ושוב. העצה היחידה למועט זאת, היא העלאתם אל השורש הפנימי הגורם להופעתם, כל מחשבה ומחשבה משתייכת לאחת מהעולמות; למשל מחשבה שקשורה לעולם האהבה, העלאתה היא על ידי התבוננות בגדלות ה' - השורש של אהבת ה'. [בענין מחשבות העוסקות בענייני חסד דקליפה, כבר נחלקו בזה אבות החסידות אם יש להתעסק בהם להעלותם, או שזה רק עבודה לצדיקים ואכמ"ל].

דא עקא, לכל מחשבה יש שורש ענק, של אין ספור מחשבות, טובות ורעות, וכשהאדם מעלה את המחשבה שעולה בו בענין האהבה למשל, אזי רק אותה מחשבה מסוימת עולה ומתדבקת בשרשה. ישאל השואל, כיצד יתעלו שאר רבבות אלפי הפרטים האחרים של עולם האהבה?

לכן חילק הבורא את כל אחת מהממדות העליונות, לאין ספור חלקיקים, שהעלאתם

ואלו יעמדו על הכרכה שהשתתפו בהפצת אש החסידות בעולם

<p>הרה"ח ר' שרגא גאנצפריד שליט"א לע"נ אמו חיה ברכה בת ר' יצחק צבי ע"ה נלב"ע י"ז תמוז תשפ"ד</p>	<p>הרה"ג ר' שלום דינפולד שליט"א לעילוי נשמת אמו מרת שיינדל בת ר' שלום ע"ה</p>
<p>הרה"ח ר' דוד אונגר שליט"א לרגל אירוסיו בתו תח"י בשעט"מ יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכל טוב סלה</p>	<p>הרה"ח ר' אברהם ברוך ואחיו הרה"ח ר' משה טייכמן שליט"א לעילוי נשמת אביהם הרה"ח ר' מתתיהו דוב ב"ר ישעיה יהושע פאליק הכהן ז"ל נלב"ע י"ד תמוז תשע"ה</p>
<p>הרה"ח ר' שלמה בוימגרטן שליט"א לרגל אירוסיו בנו החתן אברהם חיים נ"ו יה"ר שבזכות הבעש"ט הק יזכה לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכו"ס</p>	

החסידות פלאים

הכית לכל אברך ובחור חסידו
03-30-4444 ארה"ק
5183299222 ארה"ב
443300412858 אירופה

ממלכת אש החסידות העולמית

כתובת: קדושת אהרן 14 בית שמש
לקבלת הגליון להאזנות ולהשיות
טלפון: 02-5026558 פקס 02-5702061
a025026558@gmail.com
לדרגת הפצת הגליון ניתן להתקשר 02-5026558 שלוחה 3
ששת היממה בין 10:00 בבוקר עד 13:00 בצעדיים

טייערע איד
זכית לטעום מנוגע זין אור החסידות?
התחברת יותר להש"ת לתורתו ולמצוותיו?
אחא אנשים מצפים גם הם להתקרב אלייך?
בידך הדבר !!!
בעת שמחה, לע"נ, לברכה ולישועה
קח חלק בהפצה לעוד בתי מדרשות, שגם הם יזכו לאור הגדול
ותזכה שהבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמדו לימינך ברגעים הגדולים
להתברך בכל מילי דמיטב
טלפון 02-5026558 שלוחה 2 בין השעות 17:00-19:00

ניתן להאזין
לשיעורים
בענייני
בין המצרים
בשלוחה 7,7